

VECKOBLADET

21

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

Utkommer fredagar

1982 8:e årg.

Lösnummerpris 1 kr

Fredagen den 4 juni 1982

KU Lund: Mårtensstorget under ett dygn

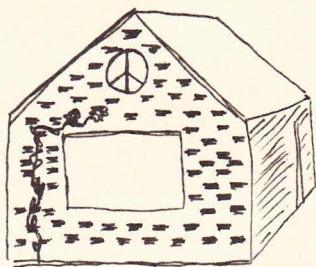
När man har suttit på Mårtensstorget en hel fredagsnatt och huttrat till av kyla medan man vinkar farväl till den siste raggaren på väg hem till Veberöd och solen långsamt går upp över Domus, då vet man att det finns många städer i världen, men ingen med så obekvämt knaggliga gatstenar som Lund.

Varför sitter man då på Mårtensstorget från kl 16 på freda'n till kl 16 på lörd'a'n? Jo, om man är medveten om att det går ca 450 ungdomar utan jobb i Lund och att ca 2000 står i bostadskö och att det dessutom är MUCK och skolavslutning för åtskilliga fler vilket kommer att allvarligt höja siffrorna kan man inte bara slå ut med armarna och säga Ojdå, medan man bygger skjutbanor och subventionerar lyxhotell som kommunens ansvariga politiker gör. Vi ungdomar måste visa att vi inte har fallit in i passivitet och uppgivenhet. Politikerna måste ta sitt ansvar.

Därför ordnade Kommunistisk Ungdom en dygnsdemonstration för Arbete o. Bostad. I Lund, i Malmö, i Helsingborg, i Göteborg, i Uppsala, ja på ett femtiotal orter i landet satt vi upp på lämpliga torg i 24 timmar för att visa att vi inte längre ställer upp på borgarnas ungdomsfientlighet.

I Lund satt vi alltså på Mårtensstorget, där vi på fredageftermiddagen till stor förundran för de förbipasserande hamrade, sågade, spikade och åt glass.

— Ska ni bygga en dansbana,

eller ett lotteristånd, eller är det något mycket modernt konstverk?

Frågorna var många och framåt kvällen stod svaret klart. Av en enkel träkonstruktion täckt med vit lakansväv blev det ett fint litet hus, som efter det att vi målade dit fönster, blommor, takpannor och tegelbeklädning såg riktigt hemtrevligt ut. Framför detta hus satt vi sen till på eftermiddagen då'n därpå för att diskutera bostadsbrist och arbetslöshet med torgflanörerna. Det var många som passerade och även om många hade hjärnorna fulla av MUCKartvist och brännvin, så stannade de gärna till och bytte några ord.

Fram på natten

Fram på natten kom raggarna som hela kvällen cirklade runt och undrat vad vi höll på med, inte för att bråka utan för att diskutera politik. Bilfri innerstad och mo-

torgårdar, alkoholpolitik och religion, invandrare och motorcyklar, arbetslöshet och löntagarfonder. Sällan har väl Mårtensstorget genomljudit av så många politiska diskussioner och man må väl tillägga att känslorna svallade rätt högt. Men vi fick nog alla en tankeställare om det här med politik och själv drömmer jag nu allt oftare om att köra Motorcykel. Vid 3-tiden då den sista knutten gjorde en solouppvisning över torget och tog farväl var vi både trötta och hungriga, men det återstod ännu tolv timmar.

Vi somnade så småningom, åtminstone de flesta, men väcktes alltför tidigt av de första torgförsäljarna. Det var bara att gnugga sömnen ur ögonen och ta ett uppvärmsvarv runt torget. Sedan dröjde det inte så länge tills Lunds Kommunistiska Blåsorkester lockade fram livsandarna igen.

Ett 50-tal hjälpte till

Allt som allt deltog ca 50 personer i demonstrationen (fler än vi räknat med) inkluderat en f. d. östtysk flyktling, som var på cykelsemester och i brist på campingplats fick bo i vårt hus, och en gammal man som tyckte demonstrationen var så bra att han på helt eget bevåg gick hem och kokade kaffe åt oss. Det enda negativa var att tidningarna aldrig kom, vilket de hade lovat, men man kan aldrig lita på borgarpresen!

Jonas.

Miljöpartiet avslöjat av sydsvenskan

Ända sedan Miljöpartiet dök upp som ett tomtebluss på Sveriges politiska julgran, har partiet vägrat att placera in sig på den traditionella höger-vänster-skalan. Oavsett vad man själv säger om den saken brukar man ändå kunna göra en rimligt noggrann inplacering på denna skala, bara med ledning av gjorda uttalanden och motioner. Detta är i miljöpartiets fall besvärligt, då några klara riktlinjer för uttalandena ännu inte slagit igenom, och några motioner är ju av naturliga skäl inte aktuella.

Emellertid framkommer det i Sydsvenskans undersökning av väljarsympatierna härförleden att en stor del av miljöpartiets väljare har moderata samlingspartiet som andrahandsval. Oavsett om partiet själv gör några uttalanden enligt höger- eller vänsterideologi är det alltså människor med en konservativ grundinställning som attraheras av miljöpartiets hittillsvarande profil. Är miljöpartiet ett borgerligt missnöjesparti? Kanske, kanske inte, besvikna borgare dras dit i alla fall.

Man kan ju förstå att folk är besvikna på borgarna.

Onsdagen den 26 maj talade Maria Bergom-Larsson i bibliotekets hörsal över ämnet »Kan vi rädda freden?». Mötet var anordnat av SKV, IKFF, Kvinnocentrum samt Kursverksamheten och det inleddes med kaffedrickning och avslutades med diskussion.

Maria Bergom-Larsson hade nyligen varit i USA och hon berättade bl. a. om den amerikanska freds rörelsen. Hon påpekade att om proteströrelsen mot Vietnamkriget framförallt stöddes av ungt vänsterfolk vid universiteten så var det andra grupper som nu stod bakom t. ex. den amerikanska s k freeze-rörelsen. Maria Bergom-Larsson nämnde bl. a. kyrkan, etablerade yrkesgrupper. Dessa tendenser finns även i Sverige, halva läkarkåren har organiserat sig mot kärnvapen och även lärarna är på gång. Maria Bergom-Larsson gav även exempel på hur högre militä-

”Vad gör vi sedan med
alla gamla kärnvapen?”

rer hoppat av och engagerat sig i freeze-rörelsen. Den första frågan som ställdes i den efterföljande diskussion var: Hur nedrustar man? Om det blir beslut om nedrustning, vad gör man då med alla kärnvapen? Någon föreslog att man väl fick lagra dem på samma sätt som avfallet från kärnkraftverken, en annan menade att man kanske kunde använda dem i kärnkraftverken. Det går kanske inte att nedrusta, det finns kanske bara ett sätt att bli av med kärnvapen???

Vad som i alla fall går, är att stoppa den nuvarande kappstridningen mellan stormakterna och när väl det är genomfört, kan militärforskningen i dessa länder inrikta sig på att hitta vettiga lösningar för nedrustning av kärnvapen.

Anna-Stina Löven

Stoppa JAS-sågarna!

För mycket länge sedan, på den gamla goda tiden, fanns det ingen anledning att försvara rustningsbeställningar, därför att det fanns gott om pengar, och man kunde genomföra övriga reformprogram ändå. Detta var för mycket länge sedan, låt oss säga en tjuo år sådär. Sedan kom den ekonomiska tillbakagången, man hade inte så gott om pengar längre. Samtidigt undrades alltmer varför man skulle satsa pengar på att konstruera och tillverka rustning som bara var avsedd att lemlästa och mörda.

Då kom någon på att i dessa onda tider när ingenting ger ordentlig vinst längre, i dessa tider måste vi skapa nya arbetstillfällen genom vapentillverkning, som ju inte påverkar de fria marknadskrafternas spel i övrigt. Nu skulle man kunna bygga JAS i alla fall tyckte man.

Den stora arbetslösheten tas till intäkt för att försvara byggnaderna av ett fullständigt meningslöst och djupt omoraliskt vapen, som saknar varje nyttovärde, liksom praktiskt taget alla militära investeringar (någon gång i bland gör väl en militär en nyttig insats, t. ex. i snöstormar som ambulans m. m.). Detta är vansinne.

Alla pengar som kan frigöras för att ge folk jobb ska naturligtvis sättas in på ett sådant sätt att vi får ut något av dem. Även en olönsam skjorta är en skjorta, men ett stridsflygplan är bara skrot. Även en olönsam järnväg transporterar folk, men ett stridsflygplan är bara skrot. Även olönsamma tidningar förmedlar sportresultat, men ett stridsflygplan är bara skrot!

Även om det borgerliga agerandet är vämjeligt och typiskt, står det socialdemokratiska inte långt efter. Palmes slingrande i JAS-frågan motsvaras i moderna tider endast av samma partis ålände krumbukter i kärnkraftsfrågan. Vi väntar med spänning på att (s) ska bestämma sig, att de ska ha en politisk tanke....

Stoppa JAS-sågarna!

För ett musikhus

Strax intill Vpk:s ständiga appellmöte på Märtenstorget i lördags visades en modell av ett tänkt musikhus inrymt i magasin bakom Bredgatan 28. Kampen för detta musikhus bedrivs av bl. a. Folk & Rock.

Det är ett faktum att det finns väldigt många källarband i Lund. Fler av dessa källarband är riks-kända inom sina respektive riktningar av den moderna musiken. Den största svårigheten för de flesta av dessa band är problemet att hitta repetitionslokaler.

Kommunen i Lund har gjort mycket litet för den del av musik-kulturen som finns utanför den etablerades ramar. Man behöver ju inte gå så långt som man har gjort med den klassiska musiken, utan det räcker med att ställa något så när drägliga repetitionslokaler till förfogande, vilket skulle väsentligen förbättra möjligheterna till utveckling för de flesta banden i stan.

Stöd kampen för ett musikhus utanför kommunala musikskolans regi.

Gräv där du står: Historiska flygblad räddade ur sopcontainer

Nu är bokcaféets saga all. Nu är det slutligen utrymt och bortkört, bortrymt och utkört. Vemodigt kan man gå förbi bokcaféets hörna och sucka över de tomma, dystra lokalerna, om man har den läggningen.

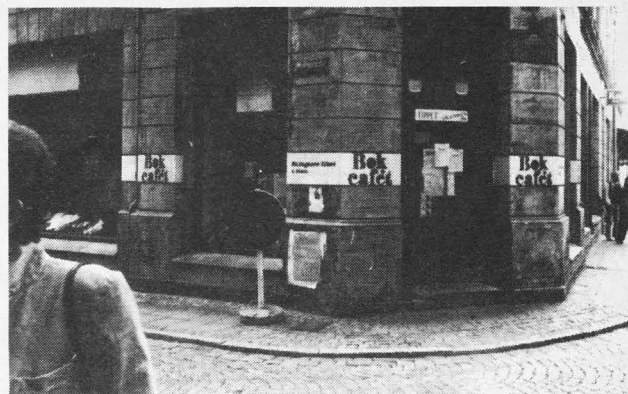
Bokcaféet stod för ett sortiment som inte finns att få i vanliga bokhandlar, och som nu inte är tillgängligt på närmare håll än Köpenhamn (möjligen). Det är ovisst hur lång tid det tar att konstruera någon ersättare till Bokcaféet, och hur denna ersättningsbokhandel än kommer att se ut, lär den knappast kunna hålla samma standard. Bokcaféet själv kunde det ju inte...

Mycket litet av inredningen och nästan inga böcker alls behövde kastas, utan det mesta kunde tas till vara, för privat eller officiellt (ett par representanter för vpk bl. a. tog hand om en del av inredningen till sin partilokal) bruk. Nästan alla böckerna gick åt de sista dagarna, då man gratis kunde ta vad man ville ha. Att ge bort böcker är ett privilegium, att slänga dem är ett helgerån!

Många av dem som arbetat på Bokcaféet gick omkring och fingrade på grejerna, vände på dem en

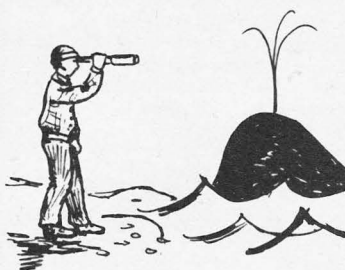
sista gång. Det som inte togs om hand var svårt att slänga. Tepåsar, proppar... Jan Nilsson hittade en femkrona bakom disken, som han tappade där 1976, där fanns dessutom ca 25 kr i blandat småmynt.

Ett stycke kulturhistoria höll på att gå i graven alldeles i onödan. Ett antal arkivpärmar med press och flygblad från Lund de verksamma åren 68-71 lämnades oövakade kvar på den översta hyllan, utom rätkhåll, varpå röjningsfirman antog att det var

skräp och öste ut det i containern, underst. Ovanpå kom sedan alla bräder, möbler och annat som skulle slängas. Containern skuggades sedan ut till Traktorvägen, där den långsamt kunde tömmas, och ur bråten räddade Thomas Schlyter pärmar, som innehåller alla handa godbitar, bl. a. de äldsta Södra Afrikabulletinerna, som arkiverats där en gång av Finn Hagerberg.

Farväl Bokcafé.

Val i sikte

Valarbetet går upp i varv, sakta men obönhörligt. Gamla arbetshästar visar sig inte få någon ro förrän de är i selen igen, talanger som legat glömda i tre år efter några dagar fräschare än någonsin, medan årets skörd av nya adepter visar sig lovande. Ack, det finns inget som går upp mot en valrörelse.

Närmast händer det något på lördag, då Vpk Lunds valkommitté kallat stadsdelsombud, sidorganisationer och kommunalpoliti-

ker till en fem timmars valkonferens med början kl 13 på stadsbibliotekets studiecirkelrum på 2. våningen. Avsikten är naturligtvis ömsesidigt utbyte, det blir information om valuppläggningsen och tillfälle att ventilera goda idéer och synpunkter. Det är redan känt att lördagsvädret blir föga lämpat utomhusvistelse. Kaffe och småkakor är utlovade.

Från valkommittén meddelas att Sandbyvälgören nu är sönderanalyserad. Dessvärre föreligger två olika analyser; i den ena skinner lyckan och välbefinnandet över den rymliga villan och problemen är väl att rosorna kunde stått ännu vackrare i trädgården och att det är lite långt till ridhuset. I den andra grinar misären den olycklige i ansiktet, miljön är ruinerad, huset går inte att sälja, barnen har bara tråkigt och hänger nere vid busstationen, medan äktenskapet håller på att gå åt helvete. Vad är sanning? Nånting mittemellan antog valkommittén och övergick till att tala om Stora Spikaredagen, söndagen den 13 juni då de tavelspikande massorna ska ges fritt spelrum borta på Bredgatan.

Lund behöver en invandrarbibliotekarie

Lund saknar fortfarande en sk invandrarbibliotekarie, dvs. en bibliotekarie vars uppgift det är att särskilt se till invandrarnas läsbehov. Någon behöver ta sig an samordning av inköp och bevakning av utbudet av litteratur på dessa språk - vilket kan vara besvärligare än att sköta motsvarande uppgift för svensk litteratur. I Lund är det speciellt svårt, eftersom invandrarna kommer från så många olika länder, i Lund talas ett 90-tal olika språk.

Invandrarbibliotekarien ska också arbeta med uppsökande verksamhet, och informera invandrarna om biblioteket och dess resurser.

En invandrarbibliotekarie har i flera år funnits med i bibliotekets femårsplaner, men hela tiden flyttats fram eller strukits. Hur länge ska invandrarna i Lund behöva vänta på att få samma bibliotekservice som andra grupper?

Här kommer den andra delen av Per Lindqvists artikel om syndikalister och kommunister. Som ni märker är Per Lindqvist liksom många andra inom vänstern glad i att skriva. Vi ber våra vänner, skribenter att försöka fatta sig något kortare i fortsättningen.

En svår snöstorm drog fram över Baltikum natten till den 8 mars 1921. Röda armens soldater bar långa vita vapenrockar som kamouflerade dem väl i snöryan. Tjockan i Finska viken dölde alla spår.

Trots att vädret var det bästa tänkbara för överrumplande anfall så vägrade rödarmisterna i andra bataljonen att marschera. Först efter att några bolsjevik övertalat dem gick de ut på isen. Men så fort de hade kommit fram till öns sydliga batteri gick ett kompani över till upprorsmännen.

Hela tredje bataljonen valde att desertera. Otjan-regementet ville inte slåss under några omständigheter. Soldaterna i två andra regementen ordnade möten där de diskuterade vilken attityd som de skulle inta till upprorsmännen. Officerarna avväpnade ytterligare två regementen.

Befälhavaren lät omorganisera trupperna. Desertörerna fick sina straff. Ändå förklarade 561:a regementet att de vägrade slåss mot sina bröder.

Bröderna var rebeller i Kronstadt. Upproret hade startat den 1 mars 1921. Då antog 16 000 personer enhälligt en resolution. Den innehöll bland mycket annat krav på nyval till sovjeterna som bolsjevikerna hade tagit kontroll över samt yttrande- och tryckfrihet.

Bakgrunden till upproret var det oerhörda gapet mellan utlovat och uppnått. De som hade kämpat under oktoberrevolutionen såg hur deras illa klädda barn svälte och mindes rättigheterna som de hade stridit för.

Industri- och jordbruksproduktionen sjönk under inbördeskriget. Arbetarna stal i fabriker för att kompensera de usla lönerna. De föregående åtta åren hade lönnerna sjunkit till en tiondel.

Stadsbefolkningen fyllde tägen till landsbygden och bytte skor, bensin, tändstickor och salt mot livsmedel. Flera uppror bröt ut då milisen vid stadsgränsen beslagtogs de mjöl- och potatissäckar som arbetarna tog med sig hem.

Tidigare hade missväxt inte automatiskt lett till en sådan ofantlig svält som 1921. De uppodlade områdena var så stora att bönderna vanligen lagrade för sämre tider.

Staten tvingade bönderna att leverera livsmedel till städerna. Trots det sålde de mindre. Efter att ordföranden i Petrograds Sovjet, Zinovjev, hade låtit stänga stadens småbutiker, så kunde befolkningen inte längre hålla svälten stäng. Vintern 1920-21 minskade Petrograds invånartal till en tredjedel. Och ändå var det endast några få som flydde till landsbygden.

Statens utfodringstjänst delade sparsamt ut de föreskrivna ransonnerna av livsmedel – eller mindre kvantiteter. Svartabörshandlarna levde glada dagar. Transportarbetarna fick klara sig på mellan 700 och 1000 kalorier om dagen.

Den första strejken bröt ut på Trubotnij-fabriken den 23 februari 1921. Den spred sig till Baltiskij, Laferma och flera andra fabriker. De strejkande krävde

bättre leveranser av livsmedel, återinförande av de lokala marknaderna, avlägsnandet av milisen vid stadsgränserna, yttrande- och tryckfrihet samt frigivning av politiska fångar som tillhörde arbetarklassen.

Zinovjev mötte kraven med belägringstillstånd och militär.

Matroserna på fästningsön Kronstadt i inloppet till Petrograd sände den 26 februari en delegation som skulle hämta upplysningar om strejkerna. Delegationen återvände två dagar senare.

Samma dag röstade besättningen på slagskeppet Petrapavlovsk genom en resolution. Den utgick från de strejkandes krav och var samma som massmötet antog den 1 mars.

Bolsjevik-regeringen krossade upproret på morgonen den 18 mars. Slakten var så omfattande att den finska regeringen förhandlade med den sovjetiske ambassadören i Helsingfors om alla de lik som den väntade skulle bassadören i Helsingfors om alla de lik som den väntade skulle skölja upp på stranden efter islossningen.

Under de knappa tre veckorna hade strejkerna spritt sig – bland annat till Moskva. Regeringen lyckades strypa dem genom att sprida lögnerna om att revoltörerna skulle vara vitgardister som entent stödde. Men framförallt genom att snabbt fördela de livsmedel som den köpt i utlandet för tio miljoner guldrubel. Vitt bröd och choklad var effektiva psykvapen vid den här tiden.

Man behöver inte ha speciellt vild fantasi för att med en gång inse att Kronstadt 1921 starkt påminner om Polen 1981. Det går en rak linje från Lenin till Jaruselski – två personer med samma ansikte.

Arbetarna i Sovjetunionen ställde genuina socialistiska krav. Det samma skedde i Polen. De kommunistiska ledarna i bägge länderna mötte dem med vapenmakt.

Det är onekligen underligt att inget västeuropeiskt kommunistparti har haft mod att bryta med kommunisterna i Östeuropa. Sextio års erfarenheter borde ha satt sina spår.

PCI i Italien lanserade visserligen parollen om den tredje vägen – en socialism mellan östeuropeisk kommunism och västeuropeisk socialdemokrati – i ett manifest vid årsskiftet. Fast den innebar enbart ett ideologiskt avståndstagande – inte en brytning.

Här i Sverige har Vänsterpartiet kommunisterna inte mer än moraliserat över diktaturerna i Östeuropa. C H Hermansson påstår att man kan bygga flera olika hus på den kommunistiska grunden. Detta är rent prat. Alla regeringar som kallar sig kommunistiska visar upp samma steltnade förtryck.

Krigskommunismen i Polen är onekligen ett sår i sidan på VPK. Partistyrelsen har nämligen beslutat att en fri debatt om Polen inte får förekomma i Ny Dag.

Det var det här som fick mig att le när Gunnar Stensson i sitt första maj-tal hyllade de utomparlamentariska grupperna i Sverige. Så länge som han inte har brutit med sina bröder som kväste och kväser det utomparlamentariska arbetet i Östeuropa drar jag mig inte för att säga att han hycklar.

Till råga på allt så gav han oss som arbetar utomparlamentariskt rådet att begagna VPK.

VPK utnyttjar våra krav på frihet, fred och internationell solidaritet på samma sätt som bolsjevikerna red högt på de ryska arbetarnas och böndernas krav för dryga 60 år sedan.

Men vi vet att vi har både historien och samtiden med oss.

Per Lindqvist

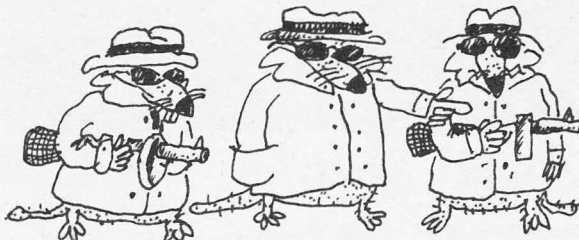
Per Lindqvist är syndikalist och medlem i Sveriges Arbetares Centralorganisation.

Att Veckobladet publicerar denna något storslaget upplagda artikel innebär inte att vi står bakom Per Lindqvists åsikter, utan är ett utslag av att vi vill hålla våra spalter så öppna som möjligt.

Gunnar Stensson 1:a maj tal finns att läsa i VB 17/82 för den som är intresserad.

VB-red.

Vad säger VPK Lund?

Hoppstan – ännu en groda!

I dessa avhoppens tid hoppar även den skånska lövgrodan omkring i spalterna. För en tid sedan hoppade en f. d. medlem i KUs förbundsstyrelse, Marie Köhler, av till KPMLr och i förra veckan var det dags för det gäng APK are som fanns på samma ställe att göra sin sorti. Emellertid har kamrat Köhlers avhopp föranlett Finn, son av Hilding Hagberg, att fatta pennan i Vpk Lunds Veckoblad i ett försök att lägga saker och ting tillrätta.

Hildings son drar en lans för Vpk:s nya klasspolitik och skriver apropå Vpk Lunds aparta paroll »Rädda lövgrodan» följande: »Sanningen är den att feodalt herrarna i Skåne vill hugga bokskogen för att i stället plantera den profitabla granen. Lövgrodan behöver bokskogen för att överleva liksom de arbetande behöver bokskogen för rekreation. Alltså är försvaret av lövgrodan en klassfråga.»

Nu vill jag med en gång säga att Finn Hagbergs kunskaper om de skånska feodalt herrarnas innersta tankar säkert är större än mina, så jag hoppas han förlåter att jag aldrig hört gevärna rassla med motorsågarna, särskilt som en hel del av bokskogarna är naturskyddade områden. Annars vill jag gärna deklarerar mig som en personlig vän till alla lövgroddor, men dom blir lite svårare att fördra när dom ger sig till att kväka på politikens område. Men det är som jag brukar säga: Var hör en groda hemma om inte i Vpk:s förstamaj-demonstrationer?

Slutet på Finn Hagbergs artikel pekar dock på att Hildings son inte själv är särskilt stor djurvän. Han uttalar sig väldigt förkänande om rättor och beklagar att Marie Köhler har hamnat i »det stalinistiska rättboet». För min del vill jag nog ändå säga att hellre än ihärdig gnagare som tålmodigt arbetar på att gnaga sönder utsugarsamhällets grundvalar än en hoppande groda, som bara blåser upp sig en och annan gång på värkan-ten.

Hasse Karlsson
KPMLr, Malmö

Det var alltså Hasse Karlsson som gjorde den intervju med Marie Köhler i Proletären nr 32 som föranledde undertecknad att skriva om rättor och lövgroddor i VB nr 19.

Bakom denna smålustiga zoologisk diskussion döljer sig – som den vakne läsaren givetvis fattat – frågan om kommunisters inställning till naturen och till det stalinistiska arvet. Att man vid en första analys tycker att lövgroddor är löjlga som politiska objekt kan jag förstå, men att man, efter att ha fått tid att tänka efter, fasthåller vid denna ståndpunkt förvävar mig. Ännu underligare är att HK inte gör något försök att rentvå rättorna från anklagelsen att vara stalinistiska (i ett optimistiskt ögonblick trodde jag nämligen att jag hade överdrivit då jag skrivit om det »det stalinistiska rättboet»).

För övrigt har Marie Köhler bett oss citera halva artikeln i Proletären för att komplettera de synpunkter som framkom i VB-artikeln. MK har såtillsvida rätt att jag föga grundligt förklarade varför hon gått över till KPML och inte till Apk, men det är inte skäl nog att VB ska ta in delar av en redan publicerad artikel (äldre nummer av Proletären kan lånas på Lunds stadsbibliotek).

Har du flyttat?

Skicka in hela adressdelen med din gamla adress till VB Bredgatan 28
222 21 LUND. Min nya adress är:

Adress.....

Postnummer.....Postadress.....

Ljugarbänken

Vi har frågat kommunalråden hur de ställer sig till KUs nyligen timmade dygnsdemonstration (på Mårtenstorget) för rätten till arbete och bostad?

Lennart Ryde (m)

Tältet som de slog upp ser jag som ett tecken på de fria marknadskrafternas förmåga att lösa bostadskrisen.

Sverker Oredsson (fp)

Som god liberal hävdar jag naturligtvis både rätten till arbetsfrihet och bostadsfrihet.

Nils Arne Andersson (c)

På grund av visumtvånget för polacker kan vi erbjuda ett stort antal underbetalda tillfällighetsjobb som potatisplockare.

Birger Rehn (s)

Som gammal lundabo sitter jag gärna mer än ett dygn på Mårtenstorget.

Ingegerd Göransson (s)

Socialdemokraterna i Lund kommer att verka för fler arbetstillfällen inom journalistyrket genom att yrka på ett kraftigt kommunalt presstödd för Veckobladet.

Miljöpartiet

Miljöpartiet tog till orda om Västra Ringen i förr-förra Veckobladet. Jag har hört miljöpartiet tala två gånger tidigare om Västra Ringen. Annu har partiet inte sagt klart ja eller nej till vägen. Det är tyvärr att konstatera: för första gången miljöpartiet stöter på en konkret fråga om miljön, så kan det inte bestämma sig. Det är en massa »om» och »men».

I själva verket är det ju så att alla fakta redan ligger på bordet. Och det är dessa miljöpartiet måste ta ställning till. Men miljöpartiet kan inte bestämma sig; om de vill prioritera miljön i Höljedalen, miljön vid Fasanvägen eller jordbruksmarken. Man hamnar ofrånkomligt i svammel av det slag som Andre' de Richelieu framför i VB. Han säger:

»Om Västra Ringen byggs får den inte störa Höljedals dalgång.»

Va? Det är ju en förutsättning för Västra Ringen att den någonstans skär genom dalen. de Richelieu säger vidare:

»Vi är emot byggandet av nya trafikleder om de inte avsevärt förbättrar trafiksäkerheten och miljön. Om det klart kan visas att boendemiljön vid Fasanvägen skulle bli rejält mycket bättre om Västra Ringen byggs, då och endast då kan vi tänka oss att rösta för den nya leden.»

Nu är det så att kommunens egna beräkningar säger att trafiken på Fasanvägen skulle minska från ca 15 000 fordon per dygn till ca 13 000. Räcker det för miljöpartiet? Kan man få be om ett besked?

Miljöpartiet har väldigt fina krav, det är sant. Men vad partiet saknar är en sammanhängande samhällssyn. Det är inte alls förvånande att det hamnar i den här situationen och blir väldigt vilset, när det tvingas ta ställning i en konkret fråga. Det är då det visar sig att miljöpartiet inte har någon klar linje. Och det är inte alls gott, käre Andre' de Richelieu, när det svider i skinnet på motståndaren som du skriver och tror. Det är bara tragiskt.

Kajsa Theander

Änglavakt räddade nollan

I korpfbollen gick det inte så bra för VPK I i tisdags, man förlorade mot Missionsförbundet med 2 - 0.

»Dom va bättre», säger Lars Borgström, aktiv libero. »Vi gjorde vad vi kunde, men dom nätade två gånger i alla fall.»

ANNONSERANNONSERANNON

Anna-Sofia jobbar i Stockholms bokcafé (Kungsg. 79) hela sommaren (14/6-13/8), och välkomnar alla som har vägarna förbi att hälsa på.

RUM LEDIGA. 1 stort och 1 litet rum ledigt fr o m 1/7. Stor lägenhet på Clemensstorget 10. Kitten, tfn 14 71 16.

PLATS I KOLLEKTIV. Rum lediga, ett med utsikt mot Lunda-gård, ett annat i anslutning till kök mot bakgård.

Joachim, Per, Finn, Tapio och Maya (4 år), Kyrkog. 17, tfn 12 90 98.

BAD&CYKELUTFLYKT ordnar KU sö 6/6 till Knivsåsen. Samling kl 10 på lokalen, Bredg. 28, ta med matsäck o. badgrejer. BLÅSORKESTERN spelar på appellmöte på Mårtenstorget lö 5/6 kl 10.45. Ta med alla noter. VPK Lund har appellmöte på Mårtenstorget, lö 5/6 kl 11-13.

kommunistisk
kommunalpolitik

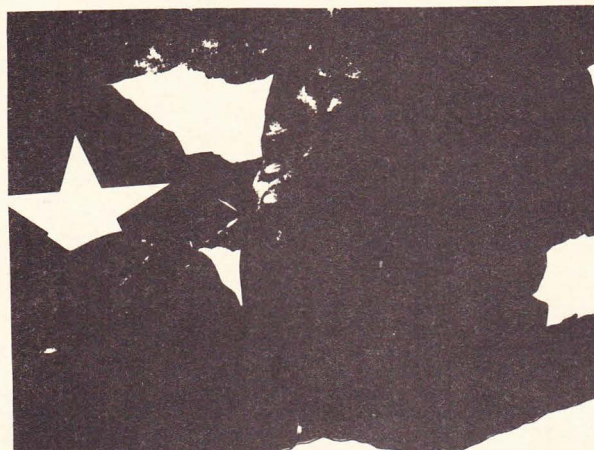
Kompol har möte må 7/6, lokalen Bredg. 28. Politisk fråga: Valstrategi.

VECKOBLADET

Denna veckas redaktionsutskott utgjordes av Olle Teleman, Lars Borgström och Kristina Lanthén. Bilder: L-G Mann, Inger Stenlund, Kristina Lanthén och Olle Teleman.

Nästa veckas kontakteredaktör: Lars Borgström, tfn 13 19 75.

CARLOS PUELA
Y LOS TRADICIONALES
ANIBAL SAMPAYO

SVANESKOLAN 14 juni

ARR: Kulturgruppen Sverige-Uruguay
BOKER: Studiefrämjandet.

KL. 19.00

IN-EX